

δικηθῶ διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς καθοσίωσης τὸ ὁποῖον ἔκαμες.

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ νέα μὲ πολλὴν χάριν καὶ ζωηρότητα, μάθε ὅτι ἂν καὶ εἶσαι τὴν στιγμήν αὐτὴν ἄγριος ὡς γάτος, δὲν σὲ φοβοῦμαι. Σὲ γνωρίζω, Θελκτικὲ, καὶ σὲ λέγω ὅτι ἂν δὲν παύσης, δὲν θὰ σὲ δώσω ἓνα ἀλλὰ τρία βραπίσματα πρὶν ἐμβῶ εἰς τὸν πύργον· ἄρες με νὰ ἐκβῶ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἐκπληρώσω τὸν λόγον μου.

— Ἐκπλήρωσέ τον, Κυρία, ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν ὁ βασιλεύς· ἐκπλήρωσέ τον. Μάθε ὁμοίως ὅτι δὲν εἶμαι τῶτον ποταπὸς ὥστε νὰ καταπίω προσβολὰς αἱ ὁποῖαι μόνον μὲ αἷμα ἐξιλεόνονται. Θὰ ἰδῶμεν ποῖος θὰ γελάσῃ τελευταῖος. — Νηγιά!

Μόλις ἠκούσθη τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ἐφάνη γενειοφόρος δεσμοφύλαξ ἀγριοπρόσωπος. Νεύσαντος δὲ τοῦ βασιλέως ἔσπρωξε τὴν βασίλισσαν, καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν διπλὰ καὶ τριπλὰ.

Ἐὰν ἡ Γρελὴ ἔκλαυσε, θὰ ἔκλαυσε τόσον ταπεινὰ, ὥστε κανεὶς δὲν τὴν ἤκουσεν. Ὁ δὲ Θελκτικὸς, θαυμάζων τὴν τύσιν σιωπῆν, ἀνεχώρησε λυσσῶν καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ καταβάλῃ τὴν ὑπερηφάνειάν της δι' ἀυστηρότητος. Ἡ ἐκδίκησις, λέγουσιν, εἶναι ἡ εὐχαρίστησις τῶν ἡγεμόνων.

Μετὰ δύο ὥρας ἡ κόμησσα ἔλαβεν ἰεροκρυφίως ἐπιστόλιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμαθε τὴν καταδίκην τῆς ἀνεψιάς της. Πῶς ὅμως τὸ ἔλαβε; τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ μὴ βλάψω κανένα. Ὅσάκις εὐρίσκειται φιλεύσπλαγχνός τις δεσμοφύλαξ, πρέπει νὰ μὴν τὸν ἐκθέτωμεν εἰς κίνδυνον· διότι σπανιώτατος εἶναι ὁ σπόρος τῶν καὶ καθ' ἑκάστην ἐκλείπει.

(Ἔπιτεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐν Παρισίῳ, τῆ 18|30 Ἰανουαρίου 1863.

Ἐλλόγιμε Κυρία!

Ἐν τοῖς « Ποικίλοις » τοῦ ὑπ' ἀρ. 307 φυλλαδίου τῆς Πανδώρας, λόγου γενομένου μεταξὺ ἄλλων καὶ περὶ ἐλεημοσύνης εἶρηται ὅτι « εἰς αὐτὴν τὴν » Κωνσταντινούπολιν συνεστήθησαν πρὸ ἔτους περὶπου φιλανθρωπικαὶ ἐταιρίαι, χάρις εἰς τὴν εὐσεβῆ πρόνοιαν τῆς Κυρίας Λουκίας Καραθεοδωρῆ καὶ τῶν ἀξίων αὐτῆς θυγατέρων, καὶ οὐ μόνον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀλλὰ καὶ ἐν Χαλκηδόνι καὶ Χάλκῃ. »

Αἱ περὶ συστάσεως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλοπτώχων ἀδελφοτήτων πληροφορίαι αὗται δὲν ἔ-

χονται ἀκριβεῖς. Καθόσον μάλιστα ἀφορᾷ τὴν ἐν Σταυροδρομίῳ ἀδελφότητα, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι αἱ Κυρίαί τῶν ὁποίων ὁ γράψας « τὰ Ποικίλα » ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ἤθελον λυπηθῆ καί-ρίως ἔάν ταῖς ἀπεδίδοτο ποτε ἡ ἀπαίτησις ὅτι πρὸς σύστασιν καὶ συντήρησιν τῆς ἀδελφότητος συνετέλεσαν αὗται περισσώτερον ἀπὸ τὰς λοιπὰς συναδέλφους τῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι κατακεχωρισμένα εἰς τὰς ἐντύπους ἀγγελίας καὶ ἐκθέσεις τῆς ἀδελφότητος. — Ἐὰν δὲν λανθάνωμαι ἡ πρώτη ἰδέα συστάσεως τοιούτων ἀδελφοτήτων ἀνήκει εἰς ἄνδρα γνωστὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ διὰ τὴν φιλογένειαν, τὴν παιδείαν καὶ τὴν μετριοφροσύνην του. Ἀλλὰ περιττὴν νομίζω τὴν περὶ τούτου ἀκριβολογίαν, διότι ἀξιέπαινος πρὸ πάντων ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἔλαί αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει διακεκριμέναι ὁμογενεῖς Κυρίαί ἔσπευσαν νὰ ὑπαστηρίξωσιν ἔργον, τοῦ ὁποίου τὸ ἀναπόφευκτον εἶχε γίνεαι ἐπαισθητὸν πρὸ πολλοῦ.

Ἐπὶ τούτοις, δέξασθε παρακαλῶ, τὴν διαβεβασίωσιν τῆς ἐξειδικιασμένης ὑπολήψεώς μου.

Λ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗΣ.

Πέπρωται, φαίνεται, νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν πολλάκις περὶ φιλανθρωπικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθέρως εἶναι ἀτελεῖ· διότι ἔχουσι μὲν αἱ Ἀθῆναι δύο ἀριστα ἐρφανοτροφεῖα, βρεφοκομεῖον, ὀφθαλμοκομεῖον καὶ ὀψίπτωχον, ὡς λέγουσι, νοσοκομεῖον, τὰ μέγιστα εὐεργετήσαν τοὺς κατοίκους αὐτῶν, ἀλλὰ στεροῦνται φρενοκομεῖου καὶ πτωχοκομεῖου ἀναγκαιοτάτου κατὰ τὰς παρούσας μάλιστα περιστάσεις, ὅτε οἱ ἐπαῖται ὑπερπλεόνασαν ἐν τῇ πόλει τοῦ Κέκροπος. Εὐτυχῶς δ' ἀπόγονος τοῦ Φοίνικος θεμελιωτοῦ τῶν Ἀθηνῶν φαίνεται τὴν καταικίαν ἔχων ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου πολλοὶ ὑπάρχουσιν οἱ ὑποδεχόμενοι τοὺς φρενοβλαβεῖς οἴκοι. Καὶ φυλακῶν δὲ καταλλήλων στερούμεθα, ἂν καὶ πρὸ καιροῦ ἐσάλη εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν σχέδιον σωφρονιστηρίου. Διετάχθημεν πρὸ τινῶν ἡμερῶν περὶ τοὺς 30 ἔθνοφύλακας νὰ φρουρήσωμεν εἰς τὸν λεγόμενον *Μενθρεσέν*, καὶ, πλὴν τῆς ἐν αὐτῷ λαμπρᾶς πλατάνου, οὐδὲν ἄλλο ἐθαυμάσαμεν... πολλοῦ γε καὶ δεῖ. « Παρ' ἡμῖν, λέγει φίλος τις συγγραφεὺς, ὡς φυλακαὶ χρησιμεύουσιν αἱ κρύπται φρουρίων τινῶν Ἑνετικῶν ἢ ἰδιωτικαὶ τινες καταρρέουσαι οἰκίαι, ἐν αἷς κατάδικοι μεθ' ὑποδίκων, ἄνδρες μετὰ παίδων καθεύδονται, οὐδεμίαν περὶ αὐτῶν λαμβανόμενης φροντίδος, οὐδ' ἀναλογιζομένου τινὸς τὴν ἐκ τοιαύτης ἀκανονίστου συμβιώσεως τῶν κακούργων προερχομένην διαστροφάν, ἣν ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξερχόμενοι, μεταγγίζουσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. » Ἀλλὰ, προσθετέον, καὶ χρημάτων ἐνδειαν πάσχουμεν, ἀνευ δὲ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι.

Εἰς ὄφελος τῆς ἐθνοφυλακῆς παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ ἡ Παραμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπακαστάσεως τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ, φιλολόγου καὶ ἀρχαιολόγου Κ. Ραγκαβῆ, ὑπὸ διαφόρων τῆς πρωτεύουσας Ἑλλήνων. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀγωνιζόμενοι ἐπραξάν τὸ ἐρ' ἑαυτοῦς, ὅσον εἶναι δυνατὸν ἐπιτηδεύειν εἰς νέους, εἰς τὰ τοιαῦτα μηδέποτε ἀσκηθέντας· τὸ δὲ δράμα ἤρесе πολὺ εἰς τὸ κοινόν, εἰς τινὰ μέλη τοῦ ὁποίου τολμῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι κακὸν μὲν παράδειγμα δεικνύουσιν εἰς τὸν ὄχλον κραυγάζοντες καὶ θορυβοῦντες, ἔνιοι δὲ καὶ ἀσχημίας προφέροντες, ἐμφαίνουσι δὲ ἢ κρίσεως ἔλλειψιν ἢ τοῦ ἀπαραιτήτου πρὸς τὰς γυναίκας σεβασμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς ἀπεριττοτέρας ἀγωγῆς. Ἡ σκηνογραφία, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει, ἦτο ὅλως ἀνάρμοστος, ὡς εἶδος τοῖς ἐκ τοῦ προχείρου παριστωμένοις· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ οἱ διάλογοι μεταξὺ ὀρθίων ἀνθρώπων ἐγένοντο, διότι οὐθ' ἐν κάθισμα εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ, οὐτ' αὐτὸς ὁ ἀπαραίτητος παρ' ἡμῶν σκίμπους. Παρατηρήσαμεν πρὸς τούτοις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δράματος διερκεῖν ἐμφασιν (déclamation) εἰς τὴν ὁμιλίαν πάντων τῶν ἀγωνιστῶν, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ πατρὸς τῆς Δάφνης, ὅστις τῷ ὄντι πατρικῶς διεξήγαγε τὰ αὐτῷ ἀνατεθειμένα. Ὁ ἦρωας τοῦ δράματος κατ' ἀρχὰς προσεκτικώτερον ἐμονολόγησε, κακοζήλως ὅμως ἐφόρει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν πρώτων πράξεων λευκὰ χειρόκτια, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν ἤρμοζον οὔτε εἰς τὴν ἐποχὴν, οὔτε εἰς τὰς ἀπαύστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος φροντίδας του. Οἱ θεαταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, οἱ φωτογράφοι ὅπισθεν τῆς μηχανῆς των τὸ φυσικὸν ἀπαιτοῦσιν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν ὑποκριτικὴν ἀληθῶν ὑποκριτῶν καὶ οὐχὶ τῶν ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ θεάτρου βασιλεῖς ἢ βασιλίσσας ἡρώας καὶ ἡμιθέους ὑποκρινομένων. Δὲν εἴμεθα πολιτικοὶ διὰ ν' ἀναφέρωμεν τὰ τελευταῖον συμβάντα ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ἂν εἴμεθα δὲν θ' ἀνεξέομεν διὰ μακρῶν αἰτιάσεων τὸ εἰς τὸ ἔθνος προσγενόμενον χεῖρον ἔτι καὶ αἰμορροαγῆς καὶ δυσίατον τραῦμα· ἡ ἡμετέρα διήγησις εἰς μερικοὺς μόνον ἡρώας τοῦ δράματος τούτου σκοπεῖ δύο στρατιῶται, συστήσαντες ἀνώνυμον ἐταιρίαν, ἀπεδύθησαν πρὸς μεγάλα ἐπιχειρήματα· ὁ μὲν ἐπώλει τὸ ὄπλον του ἀντὶ δραχμῆς ἢ ταλλήρου· τοῦ δὲ ἀγοραστοῦ καταβαλόντος τὸ τίμημα καὶ παρασκευαζομένου πρὸς ἀναχώρησιν, προσέτρεχεν ὁ ἕτερος, μικρὸν ἀπωτέρω καρτερῶν, καὶ ὠργισμένος διὰ τὴν ἀτοπον τοῦ συστρατιώτου πρᾶξιν ἤρπαξε τὸ ὄπλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κακοδαίμονος ἀγοραστοῦ, ὅστις ἔμενε χεῖνων. Καὶ τοιαῦτα μὲν πεντηκοντάκις ἢ καὶ πλέον οἱ κερδαλέοφρονες καὶ ἐπιχειρηματῆαι ἐκείνοι· ὁ δὲ τῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκδιδομένης Λακωνίας δικνομευς, ἰδοὺ τί εὐφυέστατα διηγείται·

Νέον ἔτος 1863.

—οοο—

Σάλπιγξ, εἶμαι ἡ Στεντορία·
Θέλω ὁμιλήσει παρρησία.
Καὶ ν' ἀκούσατε ἐχθροὶ καὶ φίλοι·
Ἦλθε νὰ σᾶς πῶ τὸν Ἄη Βασιλεῖ.
Πρῶτον τὸ λοιπὸν, μωρὲ παιδιὰ,
Εἶν' ἀπόλυτος ἐλευθερία·
Καὶ χωρὶς λεπτὰ πέρνεις καὶ δίνεις·
Μὲ τὸν βεφενέ σου τρώγεις πίνεις.
Ἐνας πέρνει ἡμᾶ, ἐγὼ ἐσένα·
Ὅλα τὰ ἀρνιά ἴαι κουρεμένα.
Ἦλθε τοῦ Χριστοῦ ἡ Βασιλεία·
Ζήτω τοῦ Λυκούργου ἡ πολιτεία.
Εἰς τοὺς πεταινοὺς ἐχθρα, ταῖς κότσι·
Παίζομεν βιολὶ μὲ δίχως νότσι.
Ἐψηφίσκαμεν μὲ ἀφθονίαν·
Ἐπληθύνσαμεν τὴν Λακωνίαν. (*)
Ἦλθε μέθοδος ποῦ τὰ κουκούλια
Νὰ τὰ τρέφωμεν μὲ τὰ φασούλια.
Ἐτσι ταῖς μουριαῖς ταῖς ξεφρίζουν,
Ταῖς ἐλιαῖς κομμένας ταῖς μαζόνουν.
Εἰς ταῖς δημοσίαις καὶ τὰ χωρία,
Ὅσάν ταῖς ἀκρίδαις, τὰ παιδιὰ.
Πέφτουν νὰ τρυγήσουνε τὸ μέλι·
Κλέφτει τὸν αὐθέντη τὸ κοτέλι.
Ὁ Ἀλφρέδος μας θενὰ μᾶς φέρει
Λύραις παραβλαῖς μὲ πλούσιο χέρι.
Βάλετε φωτιά ἴσθιν γειτονιά σας·
Ἐρημώσατε τὰ κτήματά σας.
Κόψτε ταῖς ἐλιαῖς καὶ ταῖς σταφίδες,
Ὅταν ἔλθ' αὐτὸς νὰ ἔρῃ τσοκνίδες.
Πιάσατε τὰ μαχαίρια, κτυπηθῆτε·
Τὰ κουμπούρια σας, κουμπουριασθῆτε.
Ἀτιμάσατε τὸν γείτονά σας,
Νὰ τιμήσατε τὸν βασιλεῖά σας.

—ο—

Εἴμεθα οἱ Ῥωμοὶ, παιδιὰ, παιδιὰ·
Ἀπατώμεθα μὲ εὐκολία.
Θέλομεν τὸν ἄλλον νὰ βοηθήσῃ·
Χέρι μας κάνει νὰ μὴν κουνήσῃ.
Θέλομεν χωράφια ἰωνισμένα·
Θέλομεν ἀμπέλια τρυγημένα.
Χωρὶς ὄργωμα ἢ νὰ σκαρθοῦνε,
Χωρὶς νὰ σπαρθοῦν, νὰ κλαδευθοῦνε.
Δικαιώματα μικροὶ μεγάλοι,
Ἄλλὰ χρεωστοῦν πάντοτε οἱ ἄλλοι.
Τὸν χριστιανισμὸν ἔχεις ἴσθ' ἀδείλη,
Τὸν ἐλληνισμὸν εἰς τὸ κονδύλι,
Ἄλλὰ δὲν ζεσταίνουσι τὴν καρδιά μας·
Ἄν τυχὸν ἰδοῦμεν γείτονά μας,
Νὰ ἔχῃ τὸ ψωμί ἐν ἀφθονίᾳ,
Μᾶς ἐτρέλανε φθόνου μανία.
Πές μας τοῦ Χριστοῦ μας ἡ θρησκεία
Εἶν' ἡ ἀρπαγὴ καὶ ἡ ἀδικία·
Λέγει αὐτὸς κάνει φωτιά νὰ βάλῃ,
Νὰ βαλθῇ τοῦ ἄλλου ἴσθ' ἐπὶ κεφάλι;

(*) Ἐννοεῖ τὴν πασίγνωστον αὐξήσιν τῶν ἐν τῇ κάλπῃ ψήφων κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

Ἦ θέλει ἄστερνοι νά εἶν' οἱ πρώτοι ;
 Τί σημαίνουνε οἱ τόσοι κρότοι ;
 Λέγει τοῦ Χριστοῦ μας ἡ θρησκεία
 Νά φερώμεθα ὡσάν θηρία ;
 Ἦ καί τόν ἐχθρόν νά ἀγαπῶμεν
 Κ' ὅτι τόν Θεόν μ' αὐτό τιμῶμεν ;
 Σὺ Σχολαστικὴ μὲ τόν Σωκράτη,
 Σ' εἶπε τ' ἄλλοινοῦ θυγάλε τὸ μάτι ;
 Ἦ ὁ Ἀριστοτέλης τάχα λέγει,
 Κάσσε τόν ἐχθρόν σου καὶ ἂν κλαίγη
 Κάμε σιδερένια τὴν καρδιά σου
 Καὶ ἐξόντωσε τὸν γείτονά σου ;
 Ὅχι ! ἀλλὰ εἰ πολίτης
 Δὲν φτουρᾷ ποτέ μὲ ἀδικία.
 Εἶναι ὁ Ἀλφρέδος φωτισμένος
 Νέος μὲ ἀρετὰς χαριτωμένος.
 Δι' αὐτὸ ἡ νόμφη, ποῦ θὰ πάρη,
 Θένα τρέχει μόνη ἴσὸ πιάρι ;
 Ἦμπορεῖ μ' αὐτὸ νά τὸν ἐλκύσῃ ;
 Ἦμπορεῖ αὐτὸς νά τὴν τιμήσῃ ;
 Μάλιστα ὡς εἶναι ζωντοχῆρα,
 Ἔρημη, πτωχὴ καὶ κακομοῖρα,
 Ποῦ τὸν πρῶτον ἀνδρα τῆς χωρίζει,
 Τρέχει ἴσὸ πιάρι καὶ γυρίζει ;
 Γιατ' εἶν κληρονόμα καὶ προσμένει,
 Πρέπει νᾶν ζουρλή, δαιμονισμένη ;
 Τὴν κληρονομίαν ἔχουν ἄλλοι
 Δίκη θὰ γινῆ πολλά μεγάλη.
 Κ' εἶναι ὀρφανὴ καὶ δικηγόρον
 Δὲν θὰ βρῆ μὲ δίχως πλούσιον φόρον.
 Δι' αὐτὸ, παιδιά, μὴ καρτεροῦμεν
 Ἄς σκεφθῆ καθαῖς τί θὰ γινούμεν.
 Μὴ μᾶς εὖρη τὸ ἐξῆντα τρία
 Μ' ἔτσι λερωμένην τὴν καρδιά.
 Μόνος σου κτενίζεις τὸ κεφάλι
 Μὴ προσμένης νά σὲ λούσουν ἄλλοι.
 Ἄλλους μὴ προσμένης νά σὲ ντύσουν,
 Ἄν δὲν ἔχης νύχλα, νά σὲ ζύσουν.

—Ο—

Ἄλλὰ δι' αὐταῖς ταῖς συμβουλαῖς μου,
 Κύριοι καὶ καλαῖς οἰκοκυραῖς μου,
 Καὶ σεῖς πρέπει νά διακριθῆτε,
 Καὶ πῶς καὶ ἐμὲ νά θυμηθῆτε.
 Νά μοῦ δώσετε ὀκτώ φλωρία,
 Στὸν κακὸν καιρὸν παρηγορία.
 Εἴμ' ὁ Διανομέης Παναγιώτης
 Θερινός, ντεσπεράδος Πατριώτης,
 Ποῦ μαϊράζοντας τὴν Λακωνία
 Ἐπῆγαν νά μοῦ κόψουν τὰ αὐτῖα,
 Καὶ ὑπέφερα μεγάλους πόνους
 Κ' εἰς πολλοὺς εὐτυχισμένους χρόνους.

Ἀκριβῆς ἅμα δὲ καὶ συγκινητικὴ ἐξεικόνισις τῶν
 ἐν Λακωνίᾳ συμβαινόντων !

Ξένος δὲ τις καὶ ὀξύνους συγγραφεὺς, ὁ Ἀλβερτικός
 Σεκόνδος λέγει ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Univers il-
 lustré τὰ ἐξῆς.

« Οὐδέποτε ὑπῆρξε θρόνος τόσον δυσπλήρωτος
 ὥσον ὁ Ἑλληνικός. Ὁ κύριος Ἐδμόνδος Ἄβου τὸν ἀ-
 πεποιήθη ὀριστικῶς ὁ δὲ πρῶτος τῆς Ἀρωκνίας βα-
 σιλεὺς ἀπέσυρε τὴν ὑποψηφιότητά του, νῦν δὲ καὶ

ὁ δούξ τοῦ Κοβούργου γράφει πρὸς τὸν λόρδον Παλ-
 μερσιῶνα ὅτι σοβαρώταται σκέψεις τὸν ἀναγκά-
 ζουσι ν' ἀρνηθῆ τὴν προσφερομένην αὐτῷ τιμὴν.

« Ἀλλ' εἰ πιστευτέον τοῖς σχολίοις διαφόρων ἀν-
 θρώπων, λεγόντων ὅτι εἶναι καλῶς πληροφημένοι,
 αἱ « σοβαρώταται σκέψεις » ἃς ἐπικαλεῖται ὁ δούξ
 τοῦ Κοβούργου, εἶναι πολλῶν κουφότεραι ἢ ὅσον λέ-
 γει ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης.

« Καλὸν εἶναι νά εἰπωμεν ὅτι ὁ δούξ τοῦ Κοβούρ-
 γου εἶναι τέλειος μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰβέρτου, ἀν-
 τίζηλος τοῦ Λέοντος Βερτρὰν, ἐράμιλλος τοῦ Γε-
 ράρδου καὶ τοῦ Βομβονιέλου, ὁ τολμηρότατος τῶν
 θεραπευτῶν τῆς Γερμανίας, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ Freyschutz
 ἀπεσύρθη ἀπὸ τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου.

« Πρὶν ἢ δεχθῆ τὰς προτάσεις τῆς Ἀγγλίας, ὁ δούξ
 τοῦ Κοβούργου ἐτηλεγράφησε πρὸς τινὰ βέλγιον
 φίλον ἐν Ἀθήναις οἰκοῦντα τὰ ἐξῆς :

« — Ἔχετε ἐκεῖ ἄφθονον κυνήγιον ;

« Καὶ ὁ φίλος ἀπεκρίθη, ὅπερ ἀληθέστατον :

« — Οὔτε ἄφθονον, οὔτε μὴ ἄφθονον· δὲν ἔχο-
 μεν διόλου κυνήγιον.

« Ἡ ἀπειπιστικὴ αὐτῆ ἀπάντησις ὑπηγόρευσε τὴν
 τοῦ δουκὸς πρὸς τὸν λόρδον Παλμερστῶνα.

« Αἱ σοβαρώταται λοιπὸν σκέψεις εἶναι ἡ ἔλλει-
 ψις φασικῶν, περδικῶν, λαγωῶν καὶ λαγιδέων εἰς
 τὴν πατρίδα τοῦ θεοῦ Ὁμήρου. Πόθεν κρέματα ἡ
 μοῖρα τῶν ἐπικρατειῶν !

« Τὸ αἷτιον ὅμως τὸ διακωλύσαν τὴν αἰσίαν πε-
 ραίωσιν τῶν πρὸς τὸν Κ. Ἐδμόνδον Ἄβου δικπραγ-
 ματεύσεων ἔχει πηγὴν σοβαροτέραν. Ὁ Κ. Ἄβου ἠρ-
 νήθη νά ἐξομώσῃ τὴν καθολικὴν θρησκείαν ἐν ἣ ἔ-
 γεννήθη καὶ ἐν ἣ θέλει ν' ἀποθάνῃ. Ὁρέλιος δὲ ὁ Ἀ^{ος},
 πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἀρωκνίας ἀγνοοῦμεν διὰ τί ἀ-
 πεποιήθη αἴφνης κτλ. »

Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει καλῶς· ἀλλὰ πῶς ὁ Κύριος
 Ἀλβερτικός ἐπιβεβαιῶσι τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἐν Ἀθή-
 ναις οἰκοῦντος λέγων ὅτι ἀληθῶς δὲν ἔχομεν διώ-
 λου κυνήγιον ; Ἐὰν ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχομεν ἄφθονον
 κυνήγιον, ἴσως ἔλεγεν ἀλήθειαν, διότι ὀλίγοι δὲν
 φθονοῦσιν, ὀλίγοι εἶναι ἄφθονοι ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ὅτι
 ἐλλείπουσι λαγωοὶ, λαγιδεῖς,

Πέρδικες θοῦροι καὶ πυρώδες, αἰολόδειροι (*),
 καὶ φασικνοὶ, ἐν ἣ ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν ποτε ἀνα-
 κτήσῃ τὴν πατρίδα αὐτῶν, τὸν Πόντον ἢ τὴν Κολ-
 χίδαν, ἐν οἷς ἕκαστοις ὑπάρχει ποταμὸς

Φᾶσις καλλίροος, μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος (**),
 φασικνοὶ ἐν Ἑλλάδι ! φασικνοὶ καὶ φθονεροὶ ἄνδρες !
 Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς πολλοὺς ἔχομεν καὶ οἱ πρόγονοι ἀ-
 φθόνους, οὐχὶ συκοφάνους ἀλλὰ συκοφάντας, ἐμέ-
 τρησαν ! . . .

(*) Ὅππ. κυνηγ. β'.

(**) Ὅρφ. Ἄργ.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίαις ὠφέλιμον βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Μικρὰ χρονικά τῆς ἐπιστήμης*, ἀναγκαῖον εἰς πάντα ἄνθρωπον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἐπιστημονικὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐγκύκλια διδάγματα. Μεταξὺ ἄλλων διδάσκειται τις τὸν τρόπον δι' οὗ δύναται νὰ μετενεχθῇ εἰκὼν ἐλαιογραφικῆ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο πανίον, ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σανίδα.

Προσάπτεται πρῶτον εἰς τὴν εἰκόνα διὰ κόλλας περιχούσης πολὺ σκρόδον ὠμὴ μέταξ (Soie écrue) λεπτοτάτη. Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἔπειτα, ἐπὶ τῆς μετὰ τῆς αὐτῆς, ἐντελῶς ἀπεξηραμένης, τίθεται φύλλον χάρτου ἄνευ κόλλας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως οὗ ἡ εἰκὼν καλυφθῇ, ὑπὸ πυχέως στρώματος χαρτονίου. — Τοῦτου γενομένου ὁ τίναξ ἐξαπλοῦται πρηνῆς ἐπὶ τραπέζης λειοτάτης. Καθιστάσι δ' αὐτὸν ἀκίνητον διὰ ταινιῶν ἐκ χάρτου ἢ πανίου παρακολλητικῶν. — Μετὰ ταῦτα διὰ πρίονος καὶ βυκάνης, ἐάν ἡ εἰκὼν ἐπὶ σανίδας, ἀφαιρεῖται τὸ ξύλον μέχρι παρὰ τὴν εἰκόνα· τὸ δὲ λειπούμενον ἀποξέεται ὑπὸ χειρῶν ἐπιτηδείων καὶ μετ' ἀπείρων προφυλάξεων διὰ ξύστρων. Ἐάν δ' ἡ εἰκὼν ἐπὶ ὀθόνης, βρέχουσι καὶ ἀφαιροῦσι ταύτην εἴτε εἰς μικρὰ τεμάχια, εἴτε κατὰ κλωστήν. — Δὲν μένει πλέον ἢ λεπτοτάτη ἐπιδερμὶς κεκαλυμμένη ὑπὸ στακτοχρόου στρώματος. Τοῦτου ἀφαιρεθέντος διακρίνονται καθαρῶς τὰ ἰχνογραφήματα, τὰ προσχεδιάσματα καὶ ἡ ἐν τούτοις πρόπειρα. Τὸ στακτόχρουν αὐτὸ στῶμα ὑπάρχει ἕνεκα τῆς πρώτης παρασκευῆς τῆς ὀθόνης. Σύγκειται δ' ἐξ ἰσπανικοῦ λευκοῦ ἀναλελυμένου εἰς ὕδωρ περιέχον κόλλαν, καὶ δι' αὐτοῦ ἀλείφονται καὶ αἱ ὀθόνη καὶ αἱ σανίδες ὅπως λειανθῶσιν αἱ μικρὰ ἀνωμαλίαι. — Δι' ὕλης ταχέως ξηρανομένης ἐπιτίθεται ἐπὶ τῆς γυμνωθείσης ἐπιδερμίδος ἄλλη ὀθόνη, ἄλλη σανὶς, πιέζεται διὰ κυλίνδρου βαρέος, προσκολλῶντος ἐντελῶς αὐτὰς εἰς τὴν ζωγραφίαν. — Δώδεκα ἢ δεκαπέντε μετὰ τοῦτο ἡμέρας ἐκκολλῶσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν ἀνανεωθείσαν εἰκόνα, ὑγραίνουσι διὰ σφογγαρίου τὸ χαρτόνιον ὑπερ ἐκκολλᾶται μετὰ μεγίστης εὐκολίας· τοῦτο δὲ μόνον λείπεται ἢ πλύσις τῆς εἰκόνης καὶ τὸ βερενίκωμα.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως Κυρίου Ἐρρίκου Βερθού ἐκτιθέμενον, ἀνεκαινίσθη ἡ παριστάσα τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ εἰκὼν τοῦ Ραφαήλου, ἡ ἐν τῷ Δούβρω γηράσασα καὶ πρὸ δύο ἐτῶν ὑπ' ἐντελοῦς καταστροφῆς ἀπειλουμένη, ὡς καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐν ταῖς τῶν Παρισίων μουσεῖοις εἰκόνες.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐφόρου ἐσώβρακον ἢ οὐ; Ζήτημα σπουδαῖον συνταράξαν ἐκάστοτε τοὺς ἀρχαιολόγους τῆς ὑψηλίου, καὶ λυθὲν τέλος πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Πομπηῶν κατὰ τὴν ἐφημερίδα *Italia* διηγουμένην τὸ πρᾶγμα οὕτως:

« Ἀνακάλυψις ἀξία λόγου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Πομπηῶν Κυρίου Ἰωσήφ Φιορέλλιου· προχθὲς (4 Φεβρουαρίου ν. ε.) ἐν ᾧ ἔσκαπτον εἰς βάθος δεκάκις σπιθαμιαῖον, ἡ σκαπάνη ἐνέσκηψεν ἐπὶ μικροῦ σωροῦ νομισμάτων καὶ κοσμημάτων. Ὁ Κύριος Φιορέλλιος ἐξηκολούθησεν ἐπιμελέστατα τὴν ἀνασκαφὴν, ἀφαιρῶν τὴν σχεδὸν στερεοποιηθεῖσαν γῆν κατὰ ψυμίον. Μετὰ τινὰς ὥρας ἐργασίας ἀνεκαλύφθη ἀλώβητος τύπος γενόμενος ὑπὸ τῆς τέφρας ἀνδρὸς κατὰ γῆς ἐκτεταμένου, οὗτινος αἱ μὲν σάρκες ἦσαν ἐξηραμέναι, ὁ δὲ σκελετὸς ἐντελής. Ὁ Κύριος Φιορέλλιος διανοήθη εὐτυχῶς νὰ ἐκμάξῃ διὰ γύψου τὸ σχῆμα τοῦ Πομπησίου ἀνδρός. Τὸ δὲ ἔκμαγμα ἐπέτυχεν ὀλοσχερῶς, πλὴν δύο τεμαχίων τοῦ βραχίονος καὶ τῆς κνήμης, εἰς ἃ εἰσέδυσεν ἡ ἐκ τῆς λάβας ἄμμος ἀντὶ τῆς τέφρας καὶ ὡς εἰκὸς δὲν διετήρησε τὸν τύπον.

« Ὁ ἔκμαχθεις ἄνθρωπος φέρει ὅλους τοὺς τύπους ἐντελέστατα· μύστακες, τρίχες τῆς κεφαλῆς, πτυχὰ τοῦ ἐνδύματος, ὑπόδημα, ὅλα εἶναι θαυμασίως ἐπιτετυχημένα. Τὸ δὲ περίφημον ζήτημα τοῦ Θεσαυροῦ τοῦ Γρανοβίου καὶ Γρεβίου ἐλύθη· οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἐσώβρακα! Οἱ δ' ἀρχαιολόγοι θέλουσι τέλος δυνηθῆναι νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔδιδον τὸ σανδάλιον των, βλέποντες πτέρναν ὑποδήματος ἐντελῶς διὰ σιδήρου περιβεβλημένην.»

Ἄλλ' ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νέαν ἱστορίαν, ἔασαντες χαίρειν τὴν τε ἀρχαίαν καὶ τοὺς ἀρχαιολόγους. Τὴν ἄφθονον χιόνα τὴν καλύψασαν εἰς ὕψος ἑνὸς ποδὸς τὴν πόλιν καὶ ὑπὲρ τὸν ἕνα τὸ λοιπὸν ὄροπέδιον τῆς Ἀττικῆς, διεδέχθη βροχάς, οὐχὶ μὲν ψυχρὸς, ἀλλὰ δυσάρεστος καὶ τοῦτον διήμερος βροχὴ καὶ μελαίαια. — Τὴν σχεδὸν ἀχόρευτον ἀποκρέω διεδέχθη μετὰ σεισμοῦ καὶ ἄνευ *κουλούμων* ἢ ἀμειδῆς τεσσαρακοστὴ συμπαρέλκουσα φασήλους, χαβιάρια, καὶ φακάς, — ἡ δὲ ἔταιρία τοῦ ἀερίου βάφει ἐκ νέου δι' ὠραίου πρασίνου χρώματος τοὺς φανούς τῆς πόλεως, μὴ ἀκούσασα, φαίνεται, αὐτὴ μόνη τὸ περιαιγόμενον καὶ περιαιγόμενον διστιχόν. Σ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΡΤΙΟΥ 4, 1863.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ ἀναγγεῖλαντες τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτου Εὐνάρδου, εἶπομεν ὅτι ἡ ἐν Τροιζῆνι Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἀνηγάρευσε αὐτὸν πολίτην Ἕλληνα. Ἴδου τὸ ψήφισμα κακοζήλως συντεταγμένον ἢ μάλλον ἀσύντακτον, καὶ περιέργως νενοημένον.

« Ἐπειδὴ ὁ εὐγενέστατος ἱππότης Κ. Ι. Γ. Εὐνάρ-